

Φαινομενολογια του οργασμου¹

Το ποημα του Αρχιλοχου απο τον 7ο αιωνα π.Χ., γνωστο ως "Επωδη της Κολωνιας"², ξεκινα με τον ποιητη που μιλα με μια κοπελα και την προκαλει. Τελειωνει ως εξης:

... κι αρπαξα την παρθενα την πλαγιασα στα ανθισμενα λουλουδια

την τυλιξα σε μαλακο μανδυα αγκαλιασα τον λαιμο της

που ειχε ακινητησει σαν απο ελαφακι κυνηγημενο

ψηλαφησα τα στηθη της απαλα

οπου αυτη αποκαλυψε το νεαρο της δερμα και την ηβη της προβαλε

κι εγω σφιγγοντας πανω μου το ωραιο της σωμα

χαϊδευοντας το ξανθο τριχωμα αφησα το λευκο μενος,³

λευκ]ὸν ἀφῆκα μένος... Το λευκὸν μένος: το σπερμα. Η λεξη μένος συγγενευει με το ρημα [μαινομαι](#), που θα πει: περιερχομαι εκτος εαυτου. Εκ-σταση. Για ο,τι σημερα εμεις ονομαζουμε "οργασμο" φαινεται πως οι Αρχαιοι δεν ειχαν δικη τους, ιδιαιτερη λεξη. Το ρημα [ὀργάω](#) σημαινει ετοιμαζομαι να γεννησω κατι, να φερω κατι στο φως - το δεντρο που παει να ξεπεταξει λουλουδια, η μολυσμενη πληγη που ειναι ετοιμη να πυορροησει.

¹ 2ο Μεσογειακό Συνέδριο Ανθρώπινης Σεξουαλικότητας / Αναπαραγωγής, Απριλιος 2015, Αθηνα

² [an. 196a West](#)

³ παρθένον δ' ἔν' ἄνθε[σιν / τηλ]εθάεσσι λαβὼν ἔκλινα· μαλθακῇ δ[έ] μιν χλαῖνῃ καλύψας, αὐχέν' ἀγκάλῃς ἔχων / δεῖ[λ]ματι παυ[σ]αμένῃν τῶς ὥστε νέβρ[ον] εἰλόμην / μαζ]ῶν τε χερσὶν ἥπίως ἐφηψάμην / ῥ[η]πε]ρ ἔφηνε νέον ἥβης ἐπήλυσις χροά· / ἅπαν τ]ε σῶμα καλὸν ἀμφαφώμενος / λευκ]ὸν ἀφῆκα μένος, ξανθῆς ἐπιψαύ[ων] τριχός.

Ομως και τα κολπικά υγρά, και το ανδρικό σπέρμα, αναβλυζουν οπως βγαινουν τα λουλουδια απο τα κλαδια και το πυον απο την πληγη. Ειδικότερα στα ανθρωπινα πραγματα ὀργάω σημαίνει ανυπομονω, ετοιμαζομαι, διεγειρομαι. Σαπφω:

Γιατι, αρκει να σε κοιταξω εστω για μια στιγμη, και λεξη δεν ανεβαινει στα χειλη μου, η γλωσσα μου, σπασμενη, βυθιζεται στη σιωπη, αμεσως μια λεπτη φλογα περνα κατω απο το δερμα μου, τα ματια μου παυουν να βλεπουν το παραμικρο και τ' αυτια μου αρχιζουνε να βουιζουν. Ιδρωτας με πλημμυριζει και τρεμουλο με συνεπαιρνει ολοκληρη, γινομαι πιο χλωμη κι απο τη χλοη, και, στο σκοτισμενο μου λογικο, μου φαινεται πως παω να ξεψυχησω.⁴

"...μια λεπτη φλογα περνα κατω απο το δερμα μου..." τραγουδα η Σαπφω. Οπως το σπιτι που πιανει φωτια και σε διωχνει, πρεπει να το αφησεις, ετσι κι εδω καιγεσαι ο ιδιος, πρεπει να φυγεις απο το σπιτι του εαυτου, ειναι το, με μια εκφραση του Πλατωνα, *ερωτικον ομμα*, η οψη του ερωμενου, που το πυρπολει. Σε αναγκαζει να εγκαταλειψεις το κλεισιμο στον εαυτο και να εκ-στασιαστεις στον Αλλο, που μονος αυτος, αν του δοθεις, αν σου δοθει, μπορεί να κατασβεσει τη φλογα.

Ο οργαζων, βγαινοντας απο τον εαυτο του, μεταμορφωνεται. Ο οργασμος συμβαινει ως μεταμορφωση, ως μεταβαση σε μια αλλη μορφη. Γραφει ο γαλλος φιλοσοφος Alexandre Lacroix:

Πριν απο τη συνουσια το προσωπο μεταμορφωνεται ... Οσο μεγαλη και να 'ναι η εμπιστοσυνη, η ηηδονη μεταξυ των συντροφων, τα βλεμματα παντα τα διαπερνα ενας φοβος, η μια βουλιμια, μια νευρικη συσπαση. Αμεσως πριν απο τη διεισδυση κυριαρχει ενταση, συγκεντρωση των ανταγωνιστικων δυναμεων.

⁴ απ. 31 Lobel-Page: ὥς γὰρ ἔς σ' ἴδω βρόχε', ὥς με φώναι- / σ' οὐδ' ἔν' ἔτ' εἴκει, / ἀλλ' ἄκαν μὲν γλῶσσα †ἔαγε†, λῆπτον / δ' αὐτικά χρώι πῦρ ὑπαδεδρόμηκεν, / ὀππάτεσσι δ' οὐδ' ἔν' ὄρημ', ἐπιρρόμ- / βεῖσι δ' ἄκουαι, / †έκαδε μ' ἴδρω ψῦχος κακχέεται†, τρόμος δέ / παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας / ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης / φαίνομ' ἔμ' αὔται / ἀλλὰ πὰν τόλματον [μετ., με λιγες παραλλαγες: I.N. Καζαζης]

⁵ *Αγάπη και αποπλάνηση εγγράφουν επανω τους ενα ολοσωμο τατουαζ πολέμου.*

Στη συνουσία μετεχουν η ορμη του κυνηγου κι ενα κρυφο ενστικτο αρπακτικου ζωου..⁶

7

Το δυναμικο της ανδρικης φυσης εγκειται στη διεισδυση. Ειναι ιδιον του αντρα να ξανοιγεται σε στερια και σε θαλασσα και σε νεα πεδια δρασης, να εξερευνα το αγνωστο, να κατακτα τη γυναικα, να ρισκαρει ακομα και τη ζωη του, να κανει πολεμο. Ψαραντωνης, [Εχω μια τιγρη μεσα μου](#):

*Όρη, λαγκαδια και γκρεμνα
με σπρωχνει να περασω,
για να την αγκαλιασω
στον πιο τρελο χορο,
κι οταν τις κρυες τις βραδιες
θυμαται τα κλουβια της,
μου δινει την προβια της
για να τηνε φορω.*

Η γυναικεια φυση τωρα μπορει να αποδοθει μεσα απο μια, κρητικη και παλι, μαντιναδα:

⁵ Pablo Picasso, Suite Vollard

⁶ Kleiner Versuch über das Küssen, Berlin 2013

⁷ Hokusai, Ονειρο της γυναικας του ψαρα

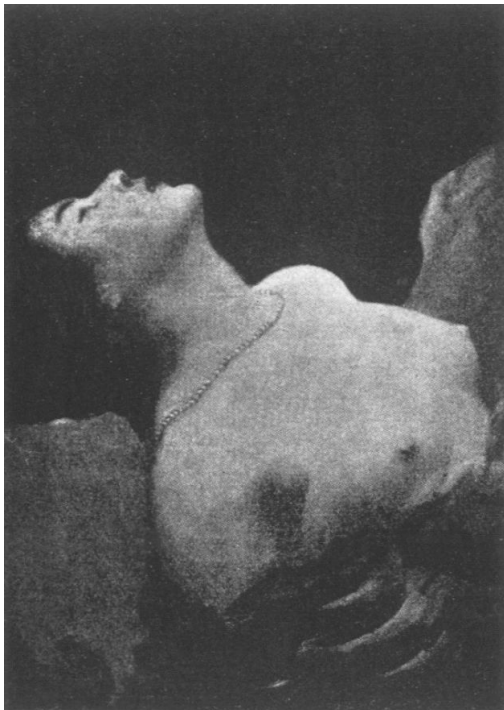
Δυναμη πο 'χει η κοπελια

στον αφαλο απο κατω

βανει το φιδι ζωντανο

και βγανει το ψοφατο.

Η δυναμη της γυναικας ειναι η ιδιοτητα καθε νεου, καθε "παρθενου" τοπου στον οποιο ο ανδρας διεισδυει, τον οποιο διακορευει, να γινεται οικειος, να γινεται οικος και σπιτικο, ο αντρας να εξημερωνεται μεσα του, να "ψοφαι".

⁸ Η φυση της γυναικας αποτυπωνεται αρχετυπικα στη φιγουρα των Σειρηνων που σαγηνεουν τον αντρα, τον ελκυουν στον παραδεισειο τοπο και στην αγκαλια τους, και τον λιωνουν.

Ο [Ανδρεας Εμπειρικος](#) βλεπει την ερωτικη συνευρεση, μεταξυ πολλων αλλων, στην εικονα του υπερωκεανιου που διακορευει τη θαλασσα:

[Ω υπερωκεανειον τραγουδας και πλεχεις](#)

Στις τροχιες των βαθυπτυχων οργωματων

Που λαμπουν στο κατοπι σου σαν τροχιες θριαμβου

Αυλακες διακορευσεως χναρια ηδονης που ασπαιρουν

Μεσ' στο λιοπυρι και στο φως η κατω απο τ' αστερια

των] (περι το 1890)

Όταν οι στροφαλοί γυρνούν πιο γρήγορα και σπερνείς

Αφρο δεξιά κι αφρο ζερβά στο ριγος των υδατων.

Η ανασα. Lacroix και παλι:

13 Προφανεστάτα η συνουσία είναι μια μεγάλη όπερα της ανασας. Η αναπνοή των συντροφών φουντώνει όλο και περισσότερο, μέχρι να καταλάβει όλον τον ηχοχώρο. Γίνεται θρήνος, κραυγή, κλαψουρισμα, αποκρίση - επιδείξη των φωνητικών χορδών, εκρηξη των θωρακικών κοιλιοτήτων, παρελαση των πνευμονών. Αδύνατο να παρασυρεις τον άλλο στην κορυφή, να βρεις το σωστό tempo, αν δεν ακολουθήσεις προσεκτικά την αλλαγή της εισπνοής και της εκπνοής του, αν δεν καταφέρεις να φωλιάσεις στις μετατροπές του διαφραγματος του.

Στο κλάμα μερικές φορές λέμε ότι κανείς "αναλυθηκε σε δακρυα". Θα πει: έγινε όλος δακρυα. Εκ-σταση, όπου ο εαυτός αποσταζεται στα ματια, που πλέον δεν βλέπουν, αλλά παροχετεύουν τον εαυτο, ως δακρυα, προς τα έξω. Έτσι στον οργασμο: τα κορμια κορυφώνονται στα γεννητικά οργανα.

Η υπαρξη γίνεται πειος, γίνεται κολπος.⁹

Οι σπασμοι. Στον αντρα συνοδευονται κατα κανονα απο την εξωθηση του σπερματος. Θα ελεγεσ οτι οι παλινδρομικες κινησεις που προηγουνται, και απο τους δυο συντροφους,

⁹ Σχολη Utagawa -- "Large Shunga #E"

αυτο προσκαλουν, επικαλουνται, προετοιμαζουν. Τα σωματα οργαζουν, οργαζονται, οι υπαρξεις εξ-ιστανται, αναλυονται, τωρα οχι σε δακρυα αλλα στο χυμα της ερωτικης τους συνευρεσης.

Η αναλυση στο χυμα ειναι η ηδονη. Η γερμανικη λεξη για την ηδονη, Lust, συγγενευει ετυμολογικα με το στερητικο μοριο los, εν μερει αναλογο του δικου μας στερητικου αλφα, η του πρωτου συνδετικου απο-. Η ηδονη ειναι κενωση, αδειασμα, που δεν αφηνει καποιον στην ερημο του μηδενος αλλα ολοκληρωνει την εκ-σταση με μια τελικη μεταμορφωση, αυτην τη φορα μεταμορφωση στο αμορφο: εκκενωνει το σπιτι, την επικρατεια του εαυτου, απαλειφει το αποτυπωμα του και τον απολυει σε ενα ηδου, γλυκο τιποτα. Ο Freud το συλλαμβανει απο μακρια με την αχαρη, επιστημονικοφανη εκφραση "αποφορτιση των ορμων". Η ερωτικη συναντηση, αν ειναι αποφορτιση, τοτε αποφορτιζει απο τον φορτο του ιδιου του εαυτου. Θυμαμαι μια γυναικα στη Ζυριχη που ελεγε οτι ποτε δεν ενοιωθε τοσο αναλαφρα οσο οταν ειχε εναν αντρα ξαπλωμενο επανω της.

Καποιες φορες η ηδονη αποκτα σχεδον θρησκευτικη διασταση. Leonard Cohen - Light As The Breeze / Αναλαφρη σαν αερακι:

Στεκει εμπρος σου γυμνη

μπορεις να το δεις, μπορεις να το γευτεις

κι ερχεται κατα σενα αναλαφρη σαν αερακι

(και αργότερα)

Ετσι γονατισα στο δελτα,

στο αλφα και στο ωμεγα

στην κοιτη του ποταμου και των θαλασσω

και σαν ευλογια που ερχεται απο τα ουρανια

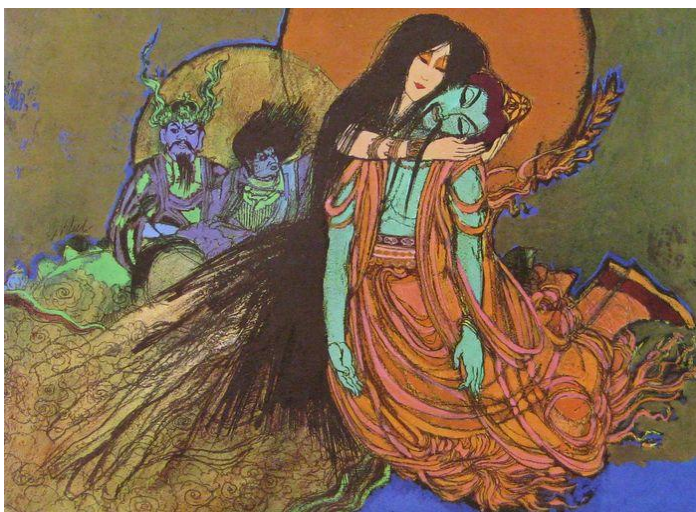
για κατι σαν ενα δευτερολεπτο

ιαθηκα και η καρδια μου

γαληνεψε.

Το μπαλετο του Béla Bartók με τον τιτλο [Ο θαυμαστος μανδαρινος](#) απο το 1924 αφηγειται την εξης ιστορια:

Στο διαμερισμα ενος φτωχικου προαστιου τρεις αλητες αναγκαζουν μια κοπελα να προσελκυσει αντρες απο τον δρομο για να τους ληστεψουν. Οι δυο πρωτοι ειναι φτωχοι και τους πεταν εξω. Η γυναικα πηγαινει και παλι στο παραθυρο και ξεκινα τον χορο της. Στον δρομο στεκει τωρα μια αλλοκοτη μορφη, που συντομα ακουνε να ανεβαινει τη σκαλα. Οι αλητες κρυβονται και ενας μανδαρινος στεκει στην πορτα ασφαλευτος. Οι αλητες βαζουν τη γυναικα να τον παρασυρει κοντα της. Αυτη ξεκινα εναν αλλο ηδυπαθη χορο και το παθος του μανδαρινου ολο και μεγαλωνει. Ξαφνικα πεταγεται και την αγκαλιαζει. Παλευουν. Αυτη, κατατρομαγμενη, ξεφευγει. Ο μανδαρινος την κυνηγα. Οι αλητες ορμουν επανω του, του αφαιρουν τα τιμαλφη του και προσπαθουν να τον πνιξουν κατω απο μαξιλαρια και κουβερτες. Αυτος παντως συνεχιζει να εχει το βλεμμα του στυλωμενο στη γυναικα. Τρεις φορες τον καρφωνουν μ' ενα σκουριασμενο λεπιδι, σχεδον πεφτει κατω, ομως και παλι ριχνεται στη γυναικα. Οι αλητες τον αρπαζουν και παλι και τον κρεμανε απο τον γαντζο μιας λαμπας.

Η λαμπα πεφτει και βυθιζει το δωματιο στο σκοταδι, και το σωμα του μανδαρινου αρχιζει να λαμπει με ενα [αποκοσμο κυανοπρασινο χρωμα](#).

Οι αλητες και η γυναικα κατατρομαζουν. Ξαφνικα η γυναικα ξερει τι πρεπει να κανουν. Λεει στους αλητες να τον λυσουν. Ο μανδαρινος ριχνεται στη γυναικα και παλι, κι αυτην την φορα τουτη δεν αντιστεκεται, κι αγκαλιαζονται. Καθως [ο ποθος του μανδαρινου ικανοποιειται](#), οι πληγες του αρχιζουν να [αιμορραγουν](#), και πεθαινει.

Μηπως εδω αιμορραγια και εκσπερματωση ταυτιζονται; Μηπως ο μανδαρινος, στις επιθεσεις των αλητων, ειναι ατρωτος γιατι ακριβως, οργαζοντας, βρισκεται εκτος εαυτου; Οπως δειχνει το αποκοσμο κυανοπρασινο χρωμα που αναδουει; Μηπως, στην οργαζουσα εκ-σταση, βρισκεται εξω απο αυτον που οι αλητες χτυпанε; Μηπως ο θανατος του και το γαληνεμα της ηδονης εχουν κοινη προελευση; Μηπως η ηδονη, δηλαδη η αποφορτιση απο τον εαυτο, εχει την αρχετυπικη της εικονα στον θανατο; Μηπως γι' αυτο μια γαλλικη εκφραση για τον οργασμο ειναι *petit mort*, μικρος θανατος; Μηπως γι' αυτο μονο οποιος ερχεται απο τον θανατο, ειναι και σε θεση να καλεσει, να πεισει εναν Αλλο να βρεθουνε στους λειμωνες της ηδονης; [Στον Αδη θα κατεβω...](#)

[...]

Χαρε για χαρισε μου

σαϊτες κοφτερες

να παω να σαϊτεψω

δυο-τρεις μελαχροινες

Ομως προς τι η τεχνη; Ποιητες και ζωγραφοι και μουσικοι; Και οι φιλοσοφοι; Ενδεχομενως γιατι το "ασεξουαλικο" που αναφερεται στον τιτλο του συνεδριου θα μπορουσε να αφορα οχι μονο την αναπαραγωγη αλλα και καθε λεγομενη "σεξουαλικη πραξη" που αρχιζει και τελειωνει στη διαδικασια της, οπου η γυναικα ειναι "μουνι" - υπαρχει και αντιστοιχη, εστω "αδοκιμη", εκφραση για τον αντρα. Οταν τα βηματα οδηγουν κατευθειαν στο πηδημα, αυτο γρηγορα γινεται πληκτικη υποθεση.

Το quickie, το πηδημα για το πηδημα, ειναι πολλες φορες ακριβως αποπειρα

διασκεδασης αυτης της πληξης, ομως συχνα απλως την επιτεινει, και ακριβως γι' αυτο μπορεί να γινεται και εμμονικο.

Καπως ετσι θα ανακαλυφθηκαν βηματα που φερνουν τον εναν κοντα στον αλλο οχι απο την συντομοτερη διαδρομη, δηλαδη το quickie, αλλα μεσα απο μια απλα, μια περιπλανηση, βηματα που δρομολογουν το ερωτικο παιχνιδι, την τελετουργια των βλεμματων και των αγγιγματων, και καποτε-καποτε ο σκοπος και ξεχνιεται ακομα.

Τοτε αυτα τα βηματα θα γινοταν, παραδειγματος χαριν, χορος. [Astor Piazzolla, Oblivion](#)¹⁰.

Ειπα πριν: καποτε-καποτε ο σκοπος και ξεχνιεται ακομα. Γιατι εδω πρεπει να τονιστει κατι. Οπως γενικοτερα στην τεχνη, ο χορος που ειδαμε δεν ειναι, δεν μπορεί ποτε να ειναι ερωτικο foreplay, να εξολισθησει στη συνουσια. Θα ηταν αγροικο, θα ηταν κακοποιηση να φανταστούμε οτι τελειωνει με τους χορευτες να καταληγουνε στο κρεβατι. Η εγγυτητα τους, η τοσο παλλομενη και σφριγωσα, δεν αγεται απο την πιεση μιας επιθυμιας που ζηται ικανοποιηση. Διαγει αρκουμενη στον εαυτο της. Αυτο ειναι που ο γαλλος φιλοσοφος Jean Baudrillard ονομαζει "σαγηνη":

Η σαγηνη των ματιων. Η πιο αμεση, η πιο καθαρη μορφη σαγηνης, μορφη σαγηνης που αντιπαρερχεται τις λεξεις. Οπου μοναχα τα βλεμματα συναντωνται σ' ενα ειδος μονομαχιας, μιας αμεσης διαπλοκης, εν αγνοια των αλλων και των συναναστροφων

¹⁰ [Claudia Miazzo, Jean paul Padovani, Ensemble Tanguisimo]

τους: διακριτική γοητεία ενός σιωπηλού και ακίνητου οργασμού. Από την στιγμή που η ερασμία ενταση των βλέμματων παραχωρήσει την θέση της σε λογία, η ερωτικές χειρονομίες, η ενταση πεφτει. Απτικοτητα των βλέμματων που συγκεντρώνει ολοκληρωτο δυναμικό του σώματος (και αυτό των ποθών του;) σε μια μοναδική, αερινή στιγμή, όπως σ' ένα ευφυολόγημα. Μονομαχία που είναι συναμα αισθησιακή, ακόμα και ηδονική, όμως ασωματή - μια τελεία προγευση του ιλιγγίου της σαγήνης, που ομοιο τους δεν θα έχουν οι πιο σαρκικές απολαύσεις που ακολουθούν.

Το ότι αυτά τα ματιά συναντώνται, είναι τυχαίο, όμως είναι σαν να είχαν καθλωθεί τα μέν στα δε από πάντα. Απογυμνωμένα από νοήμα, αυτό που ανταλλάσσεται δεν είναι τα βλέμματα. Εδώ δεν υπάρχει ποθος, γιατί ο ποθος δεν αιχμαλωτίζει, ενώ τα ματιά, σαν μια τυχαία παρουσία, απλώνουν μαγία φτιαγμένα από καθαρά, ανταγωνιστικά σημεία χωρίς βάθος και χωρίς χρονικότητα.⁴⁴

Και σε ανυπόπτο χρόνο, πριν γνωρίσω τον Baudrillard, έλεγα σε μια ομιλία:

Εδώ ίσως υπάρχει ένα άλλο βλέμμα, το οποίο πλέον δεν ανήκει σε ένα εγώ και δεν αποτεινεται σε ένα εσύ. Δεν είμαι αυτός που βλέπει αυτήν. Δεν υπάρχει "σχέση". Γι' αυτό λείπει κάθε συστολή και κάθε τολμή, λείπει κάθε επιθυμία και κάθε φόβος, λείπει κάθε εφεση για κάποια πραγματώση. Αυτό το κοιτάγμα είναι ανοικτός οριζοντας που απλώνεται σ' ανοικτόν οριζοντα.¹²

Αυτά τα λίγα για τον ασωματο οργασμό της σαγήνης.

Στο ποίημα της Σαφούς που ακουσαμε, η τελευταία φράση ήταν:

Ιδρωτάς με πλημμυρίζει και τρεμουλό με συνεπαιρνει ολοκληρή, γίνομαι πιο χλωμή κι από τη χλόη, και, στο σκοτισμένο μου λογικό, μου φαίνεται πως πάω να ξεψυχήσω.

Το ποίημα δεν τελειώνει εδώ. Έχουν σωθεί και λίγες λέξεις ακόμα:

ἀλλὰ πᾶν τόλματον / κι όμως τα πάντα θέλουν να τα τολμάς

¹¹ [Seduction](#), p. 82

¹² [Κλίσεις και πτώσεις του ερωτά](#)

Τι είναι ο έρωτας για να συνιστά τολμήμα; Ο έρωτας, γράφει ο [Ίβυκος](#), ποιητής του 6ου αιώνα π.Χ., στη Σαμο, είναι

... σαν τον Θρακιώτη Βορία που, πυρωμένος από τις αστραπές, ορμα μανιασμένος από τα μέρη της Αφροδίτης και ξεραίνει τα πάντα. Ζοφερός, ατρομητός, ξετιναίζει την καρδιά μου συθεμελά¹³

Το παρατόλμο του έρωτα είναι το συθεμελό ξετιναγμά, η απώλεια του εαυτού, το αυτοπαθές ανοίγμα και το αυτοπαθές χάσιμο στον Άλλο. Και τούτο γιατί το ένα φύλο είναι για το άλλο ασυμβάτο και μαζί αναποφευκτό. Η ένωση τους συνιστά άλμα στο κενό, salto mortale. Αυτό το αντιμοίρο άνδρα και γυναίκας εκδηλώνεται, εκδηλώνονταν μάλλον, στην πλήρη του ένταση στην τρέλα και στο δράμα του έρωτα.¹⁴

Η διαφορά ανδρικής και γυναικείας φύσης πάλι ευκόλα εξολισθαινει στην αντιθεση και στην αντιπαραθεση, στον φόβο του ενός για τον άλλο, καποτε στο αμοιβαίο μίσος, καποτε στο καταφύγιο του ομοίου φύλου.¹⁵ Ίσως ο φόβος εμπρός στην αβυσσο του έρωτα είναι που ώθησε τους ψυχολόγους να καταπιασθούν να τον ερμηνεύσουν - που θα πει, να τον φέρουν στα μέτρα μας, να τον εξημερώσουν.

Και ακόμα, ίσως ο τρόμος εμπρός σε τέτοιες αβυσσους είναι που κάνει τις λέξεις νεκρές πεταλούδες καρφίτσωμένες στον καμβά ενός ξυλινού λεξιλογίου. Είπαμε ότι οι Αρχαίοι δεν είχαν ορισμένη λέξη για ο,τι εμείς ονομαζούμε "οργασμό". Ίσως από την ώρα που το διαπραττούμε, από την ώρα που θα καρφίτσωσουμε την πεταλούδα στο λεξιλόγιο και θα την κάνουμε θέμα και ζήτημα, μπαινουμε στην εποχή της, για να παραθεσω τον τίτλο ενός βιβλίου, "προθανατίας αγωνίας του έρωτα¹⁶".

Σήμερα, σε μια εποχή όπου κυριαρχεί η ναρκισσιστική καθηλωση στον εαυτό, στην

¹³ απ. 286 Page

ἔμοι δ' ἔρος / οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν. / <ἀλλ' ἄθ' > ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων / Θρηϊκίος Βορέας / αἴσσω
παρὰ Κύπριδος ἄζαλέ- / αἰς μανίαισιν ἔρεμνός ἀθαμβῆς / ἐγκρατέως πεδόθεν τινάσσει

¹⁴ [Γυναικο-λογία](#)

¹⁵ βλ. "Το Γράμμα Α", 'Η αρμονία του ομοφυλοφιλου', σσ. 273-282

¹⁶ Byung-Chul Han, [Agonie des Eros](#)

κοινωνια μας της επιδοσης, λεμε "make" love. Ηδη στην Αμερικη του '60, με την λεγομενη "σεξουαλικη απελευθερωση", το θεμα δεν ηταν πια το να κανουν σεξ, αλλα το να κανουν καλο σεξ. Δημιουργηθηκε μια ολοκληρη φιλολογια και παραφιλολογια για τεχνικες της καλης στυσης ως επιδοσης του αντρα, του καλου οργασμου ως ολοκληρωσης της γυναικας. Καθιερωθηκε το χαλαρωτικο σεξ, το οποιο μπορεί να ειναι απλα χαλαρωτικο ακριβως επειδη εχει παρει τη μορφη αμοιβαιου αυνανισμού, αλλα και ατομικου εμπρος στην οθονη του υπολογιστη. Και ο οργασμος, στην απονευρωμενη του πλεον μορφη, εχει γινει παραδειγμα της καθε απολαυσης.

Μας τον υποσχεσαι ηδη μια [φραπεδια](#),

η [ενα κεσεδακι γιαουρτι](#),

εστω κι αν ανθρωποι της τριτης και τεταρτης ηλικιας τα [παρωδουν](#) - οπου δεν ξερεις ποιον να παρεις στα σοβαρα, τους νεους, η τους γερους.

Αυτος ο ερωτας κι αυτο το σεξ κι αυτος ο οργασμος, στην σημερινη τους κυριαρχη εκδοχη, μοιαζει να εχουν γινει κατι σαν το εμμονικα ζητουμενο αλατι της ζωης, μιας ζωης δηλαδη που κατα τα αλλα, παρολη την υπερκινητικοτητα της, η ακριβως λογω αυτης, ειναι τραγικα αγευστη, αοσμη, βαρετη.¹⁷

¹⁷ Αρκας, Δουλεια δεν ειχε ο διαβολος

Δουλειά δεν είχε ο διαβολός, πήδαγε τα παιδιά του...

